

Formalismul și ceremoniile nu ne duc departe

Eliberarea de sub puterea păcatului

Formalismul și ceremoniile nu ne duc departe

Versete călăuzitoare: Ioan 1.14-16; Ioan capitolul 4 și 7; 1 Împărați 3; Ezechiel 47

Introducere

S-ar putea ca în străngerile noastre laolaltă din aceste zile să se ridice întrebări în unele inimi: întrebări referitoare la trecut, întrebări referitoare la stilul de viață actual, întrebări referitoare la viitor și întrebări referitoare la ceea ce se face și cum trebuie să slujim Domnului, căruia Îi aparținem. Unii ar putea chiar să aibă nopți nedormite, deoarece ei sunt neliniștiți în inimile lor cu privire la aceste lucruri. Însă din cauza aceasta nimeni nu trebuie să fie trist, căci cu cât exercițiul este mai profund, cu atât binecuvântarea este mai mare, dacă prin acesta ești adus pe deplin la Domnul. Din plinătatea Lui primești răspuns la fiecare greutate, la fiecare întrebare.

Ioan 1.14-16: *Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi, ... plin de har și de adevăr. ... Pentru că noi toți am primit din plinătatea Lui, și har peste har.*

Ce înseamnă aceasta? Aceasta vorbește despre marea nemărginită a harului, care se revarsă val după val în teritoriul nevoii umane, ca să umple orice golf, orice loc de refugiu și orice peșteră. Oriunde s-ar privi este spațiu, care poate fi copleșit cu binecuvântare. Este plinătatea Dumnezeirii, care a fost adusă la noi în Isus, căci I-a făcut plăcere Tatălui ca în El să locuiască plinătatea, și ea a locuit cu adevărat în El. Și ea este încă în El, căci în El, Salvatorul tău, locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Acolo nu este nici un necaz, pe care El să nu-l poată rezolva. Nu este nici un loc în inima ta, pe care El nu ar putea să-l umple. Nu vrei să primești de la El?

Eliberarea de sub puterea păcatului

Este ceva specific Scripturii: când la începutul unei cărți din Biblie ne este prezentat un cuvânt profund, de cele mai multe ori găsim explicarea acestui cuvânt în aceeași carte a Bibliei. Și eu cred că noi găsim și în Evanghelia după Ioan ce înseamnă plinătatea Sa, har peste har. Dacă ești neliniștit din cauza trecutului, dacă păcatele tale apasă asupra conștiinței tale ca o povară insuportabilă, atunci vreau să-ți strig: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Aceasta este prima mărturie publică, care a fost dată despre Isus, după ce El a apărut printre oameni. Și tu trebuie mai întâi să-L cunoști ca „Mielul lui Dumnezeu”. Acesta este începutul plinătății Sale pentru tine. Este primul val care spală nenorocirea ta provocată prin păcat și te eliberează pentru totdeauna de povara și de pedeapsa păcatelor tale.

Meditează la titlul care Îi este dat aici. Este *Mielul*. Aceasta îl caracterizează pe El la începutul activității Sale publice ca Acela care este destinat să sufere și să moară. Viața Sa în slujba pentru om și pentru Dumnezeu a atins punctul culminant la cruce. Acolo avea să moară ca jertfă pentru păcat. Și El a mers cu hotărâre să ajungă la acest țel spus mai dinainte. Nimic nu-

Formalismul și ceremoniile nu ne duc departe

L putea abate de la aceasta, căci fără moartea Sa niciodată plinătatea Lui nu putea ajunge la tine și tu nu puteai fi salvat. Însă acum tu poți ști, că El a purtat păcatele tale în trupul Său pe cruce, că El a fost rănit din cauza fărâdelegilor noastre și zdrobit din cauza nelegiuirilor noastre. Ești descurajat? Ești încă greu împovărat cu păcate? „Iată Mielul lui Dumnezeu.” Du-te la locul unde stă crucea, și vei pierde povara – vei fi salvat de pedeapsa pentru păcatele tale.

Însă acolo este mai mult! Harul se revarsă val după val. În versetul 33 citim: „Acesta este Cel care botează cu Duh Sfânt”. El înlătură pedeapsa pentru păcate și El frânge și puterea păcatului. Cred că chiar și unii dintre voi, care sunt siguri că sunt eliberați de pedeapsa pentru păcate, chiar dacă este numai în taină, totuși oftează încă sub puterea ei. Tu ești un sclav, când ar trebui să fi liber! Numai plinătatea Lui te poate așeza în libertate. Dacă crezi Evanghelia, atunci El ți-a dat Duhul Sfânt, care locuiește în tine. „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care locuiește în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț.” Prețul este sângele Mielului. Și acum prin locuirea înăuntru a Duhului Sfânt El a luat în posesiune cea ce a dobândit. Prin Duhul vine la tine plinătatea Sa, ca să te elibereze de puterea păcatului.

Să luăm în seamă aceasta. Cum ia naștere? Din propria experiență știu că un creștin tânăr în credință gândește în mod obișnuit că el trebuie să se preocupe serios cu păcatele proprii, așa cum te preocupi cu un șarpe uriaș, care a încolăcit pe cineva. Și el speră și crede că Duhul Sfânt a venit să-l ajute în această luptă și în cele din urmă să-i dea biruința. Dar deoarece el nu vede mai mult decât această părere și nu a fost altfel învățat, el se forțează zadarnic, până când strigă cuprins de deznădejde: „O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?” Și acesta este momentul biruinței, pe care tu, așa cum sper, o vei obține în curând! Duhul Sfânt trebuie să asiste, dacă am voie să spun așa, și să aștepte până când va fi atins acest punct. Dar dacă tu zaci ca un suflet lipsit de ajutor, nenorocit, uitându-te pe tine însuși, eliberat de orice încredere de sine, atunci ești pregătit pentru plinătatea Lui, pentru a o primi val după val.

Ia seama la faptul care urmează după anunțul că Mielul botează cu Duhul Sfânt: „Și cei doi ucenici [ai lui Ioan Botezătorul] l-au auzit vorbind și l-au urmat pe Isus.” Ioan Botezătorul era profund impresionat și a dat mărturie despre Acela a cărui glorie umplea privirea lui, și această mărturie a fost folosită de Duhul să trimită pe acei doi bărbați la Isus. Aici este taina eliberării de puterea păcatului: inima ta trebuie să aibă un subiect, care să alunge gândurile și dorințele proprii. Isus este singurul care este demn și capabil să facă aceasta. Lucrarea mare a Duhului Sfânt nu este să-ți dea daruri neobișnuite și putere mare, prin care să obții un nume, ci să umple gândurile tale cu harul și gloria Salvatorului tău. El a venit, ca să ia din ceea ce este al Domnului și să ți le arate. O inimă nesatisfăcută și mulțumită cu sine însuși niciodată nu poate fi eliberată de puterea păcatului; întrebarea referitoare la eliberarea de puterea păcatului este o întrebare de inimă. Tu trebuie să înveți ce vrea să se spună prin o simpatie nouă prin puterea care alungă. Atunci vei fi în stare să spui: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!”

Lumea și vraja ei

Merg acum la capitolul 4, în care se relatează despre femeia, care a venit printre farmecele lumii și a fost dezamăgită și ea însăși s-a dezonorat. Viața ei a fost nesatisfăcută, era un joc al lui satan. Obosită, mergea în miezul zilei, ca de obicei, cu urciorul la izvorul lui Iacov – o păcătoasă singuratică, ocolită de toți. Dar ce zi era aceasta pentru ea! Ea s-a întâlnit cu Isus. Căci din pricina ei El venise în Samaria, și a așteptat-o la acea fântână. Ce schimbare mare a avut loc prin acea discuție scurtă cu ea! Ea s-a grăbit să meargă la locuitorii cetății și le-a strigat: „Veniți să vedeți un Om ... pe Hristos.” Desigur El era un Om, nu putea fi nici o îndoială, căci El era însetat și flămând. Dar acest Om era Hristosul! Ochii ei erau deschiși și au văzut ceea ce alții nu puteau diferenția, aceia care nu au privit prin credință la El. Inima ei era deschisă, și a primit din plinătatea Lui. Probabil locuitorii cetății au întreat-o: „Vrei cu adevărat să ne povestești, că El a vorbit cu tine?” – „Da”, a spus ea, „voi nu vreți să vorbiți cu mine și mă ocoliți, și nici un iudeu n-ar vorbi cu mine, dar El a stat lângă mine acolo la fântână și nu mi-a inspirat nici o teamă. Mai degrabă, El a vorbit cu mine, până când nenorocirea mea m-a părăsit și speranța a intrat în mine și odată cu speranța și bucuria.”

Dar ce i-a spus El, ce a dat naștere la această schimbare? Nu era punerea în lumină a ceea ce era ea, ci descoperirea plinătății Sale. Ascultă cuvintele Lui, căci sunt cuvinte ale vieții veșnice: „Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu niciodată nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața veșnică.” Ce cuvânt captivant! Și un cuvânt adevărat, un cuvânt de la El, Cel care rostea cuvinte pe care niciodată nu le-a rostit vreun om.

Lumea aceasta nu poate satisface inima omului. Numai plinătatea lui Dumnezeu poate s-o satisfacă; însă această plinătate este în Hristos, și El o dă. El nu a venit să ceară de la noi ceea ce noi niciodată nu am putea da, ci să dea, și El dă fără limită, har după har. Privește cum El Își propune să ridice această femeie de la o căutare umiltoare după fericire în lume, pe care ea niciodată nu o poate da, la Dumnezeu, pe care ea L-a uitat total. Darul Lui, apa vie, era nu numai spre satisfacerea ei, ci ca în ea să se reîntoarcă la originea lui; în acea regiune, de unde a venit: la Dumnezeu Însuși. Aceasta era mai mult decât eliberarea de puterea păcatului. Creatura este adusă în relația corectă cu Dumnezeu Creatorul. Însă Dumnezeu S-a făcut cunoscut nu numai ca Creator, nu, El vrea să Se reveleze în dragostea Lui ca Tată, care a trimis pe Fiul Său ca Salvator al lumii. Căci Tatăl caută adoratori.

Eșecul formalismului și ceremoniei

Mergem la capitolul 7; și aici ne este prezentată o altă latură a lumii. Nu este latură murdară, josnică, ci este partea ei religioasă. Era în ultima zi mare a celei mai mari sărbători religioase a iudeilor, când Isus S-a sculat și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.” Domnul a privit la fețele obosite ale acelor oameni religioși plin de zel și în inimile lor. El știa că obiceiurile și ceremoniile lor erau lipsite de binecuvântare și știa cât de odioase erau înaintea lui Dumnezeu practicările lor fără inimă. El a vegheat asupra lor în timpul sărbătorii și a așteptat ultima zi, cea mai mare, și apoi S-a oferit pe Sine Însuși în locul tuturor acelora,

Formalismul și ceremoniile nu ne duc departe

care i-a dezamăgit atât de mult: „Veniți la Mine!”, a strigat El. Ce minunată era oferta Lui, și cât de binecuvântată trebuie să fi fost plinătatea Sa, care realizează toate acestea! El nu vorbește numai despre un râu, ci despre râuri, râuri de apă vie! Și acestea curg nu numai înăuntru, ci și în afară, în afară spre o lume uscată, întinată, încărcată cu păcate și dezamăgită. Și singurul lucru, care este necesar, este setea! „Dacă însetează cineva, să vină la Mine.”

În zilele noastre sunt foarte mulți care încearcă cu o religie construită. Formalitățile religioase i-a atras. Însă aceasta este un lucru mort, neroditor. Acolo nu este apă vie. Ele lasă sufletul nesatisfăcut și neeliberat; în timp ce stimulează simțămintele, omoară conștiința. Dar ție nu îți place să fii atras de lucrurile acestea; dar îți este sete? Sau ai încercat să te mulțumești prin mergerea la biserică și prin îndeplinirea obligațiilor religioase? Observi tu, că viața ta nu este viața despre care vorbește Biblia? Observi tu, că acolo este o lipsă și că de aceea tu nu ești fericit și de asemenea nu poți fi o binecuvântare pentru alții, ceea ce tu de fapt îți dorești foarte mult? Aici este răspunsul și mijlocul de vindecare: „Vino la Mine!” Gândește la cuvintele „plinătatea Sa”, și poți veni cu cele mai mari speranțe. Spune-I simplu: Doamne Isuse, eu încă nu am înțeles importanța cuvintelor Tale, dar vin la Tine și Te rog, fă-mă s-o văd.

Nu mai căuta mult timp în inima ta ceva care să te satisfacă și să fie altora spre binecuvântare. Vino *la El!* Nu te îndrepta spre ceremonii religioase sau formalism mort. Vino *la El!* Nu-ți pune încrederea în oameni dotați sau străngeri laolaltă creștine, în literatură în concordanță cu Scriptura sau într-o poziție bisericească corectă. Vino *la El!* Întreține relații personale cu Isus. Bea din plinătatea Lui, și apele vieții vor curge din tine: acasă și la lucru, când dai învățătură sau depui mărturie în lume despre Salvatorul tău, în viață și în slujire; zi de zi, ceas de ceas vor curge atunci râuri de apă vie din tine.

Ce trebuie să facem noi?

Doresc să mă mai refer la două locuri din Vechiul Testament, ca să îndrept atenția la exercițiu și hărnicie din partea noastră. În 2 Împărați 3 găsim trei împărați cu oștirile lor însetate, aflate la limita morții. Nu era apă pentru toți. Dar profetul, omul lui Dumnezeu, a apărut ca profet al harului, ca să le deschidă plinătatea lui Dumnezeu în necazul lor. El a spus: „Așa zice Domnul: «Faceți în valea aceasta groapă lângă groapă [sau: șanțuri]». Pentru că așa zice Domnul: «Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie; totuși valea aceasta se va umple de apă și veți bea voi și turmele voastre și animalele voastre.» ... Și a fost așa: dimineața, pe când se aducea darul de mâncare, iată, a venit apă de pe calea Edomului și pământul s-a umplut cu apă.” Numai Dumnezeu putea trimite apa. Era darul din plinătatea Lui. Însă ei trebuiau să creeze spațiu pentru apă: să sape canale și să dea la o parte tot ce împiedica apa să curgă în vale.

Aici este partea ta în această chestiune. Unii dintre voi au dorit mult să aibă o cunoaștere mai profundă a plinătății lui Hristos, însă încă nu așa, ca să sape gropi. Sunt încă lucruri care împiedică curgerea apei, și tu le cunoști foarte bine. Dar dacă nu le cunoști, atunci îndreaptă-te spre Dumnezeu în rugăciune: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Și vezi dacă este în mine vreo cale a întristării și

Formalismul și ceremoniile nu ne duc departe

condu-mă pe calea eternă!” (Psalm 139.23,24). El îți va arăta, care sunt și unde sunt obstacolele. Apoi ridică-te în puterea harului, pe care El ți-l dă, și desparte-te de ele. „Fă groapă lângă groapă în vale.” Dimineața, pe când se aducea darul de mâncare, a curs apa. Această jertfă vorbea simbolic despre scumpătatea lui Hristos pentru Dumnezeu. Și în măsura în care noi Îl prețuim și suntem gata să privim celelalte lucruri ca un gunoi datorită valorii nespuse de mari a cunoașterii lui Hristos Isus, începe o dimineață nouă pentru noi, și apele încep să curgă.

Dar mai este nevoie și de altceva, și aceasta ni-l arată Ezechiel 47. Este istoria despre râul binecuvântării, care curge din Casa lui Dumnezeu și în care profetul a fost introdus pas cu pas. Acesta a curs așa de mult, până când el a putut să înoate – până când apa nu avea fund și maluri. Dar profetul nu ar fi putut merge în această apă, dacă nu ar fi fost în tovărășia Omului care ținea măsura de măsurat. Acest om este o imagine a Duhului Sfânt, care „cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.10). El este acela care te va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16.13). Plinătatea trebuie să curgă în noi. Noi trebuie să creăm spațiu, loc, pentru ea și s-o primim val după val. Noi trebuie să fim călăuziți în ea. Numai Duhul Sfânt poate face aceasta. De aceea să luăm seama la îndemnul: „Nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4.30).

Fie ca fiecare din noi să fie capabil să spună din toată inima și cu fața radiind de fericire: „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har peste har”, din pricina Numelui Său.